

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ИСКАНЕ ОТ
НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ОТ
44-ТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

основание: чл. 149, ал. 1, т. 2 от
Конституцията на Република България

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

На 21 февруари 2018 г. 44-то Народно събрание прие решение за предсрочно освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на Народното събрание със следното съдържание:

„Народното събрание на основание чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 5, ал. 1, т. 2 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание

РЕШИ:

Освобождава предсрочно Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на Четиридесет и четвъртото Народно събрание на Република България.“

Проектът за решение за предсрочно освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на Народното събрание, заедно с

Одобрено
с Решение на
02.03.18 г.
к.с. в.ч. 4/18 г.
Рожковски
Минев.

мотивите към него, беше внесен от група народни представители от средите на парламентарното мнозинство.

Видно от оспореното решение на 44-то Народно събрание, нормативната разпоредба, посочена като основание за предсрочно освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на Народното събрание, е чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 5, ал. 1, т. 2 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание („ПОДНС“). Релевираното от вносителите основание за предсрочно освобождаване е конкретизирано и с думи в мотивите към проекта за горепосоченото решение, където в първия абзац е казано *„поради системно превишаване на правата“* от страна на Валери Мирчев Жаблянов. На 21 февруари 2018 г. в хода на обсъжданията по първа точка от дневния ред („Проект на решение за предсрочно освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на Народното събрание“) на сто и седмото заседание на 44-то Народно събрание самият председател на постоянната парламентарна комисия по правни въпроси и един от вносителите на проекта за решение - народният представител Данаил Димитров Кирилов – потвърждава в изказването си, че са внесли проект за решение за предсрочно освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на Народното събрание и мотивите им за това предложение са *„чл. 5, ал. 1, т. 2, предложение второ от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, а именно поради системно превишаване на правата“* на Валери Мирчев Жаблянов *„като заместник-председател на Народното събрание“*.

1. Решението на Народното събрание за предсрочно освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на Народното

събрание противоречи на чл. 4, ал. 1 и ал. 2 (принцип на правовата държава) и чл. 73 от Конституцията на Република България.

Конституцията определя българската държава като правова (чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията). В основата на правовата държава стоят конституционализмът и законността. Точното спазване на Конституцията и законите е основен белег на обществото и държавата. В Конституцията и актовете на държавните органи трябва да е изразена държавната воля, в тях трябва да са заложени справедливи, социално оправдани и общоприети принципи на правото. Правилото на чл. 4, ал. 1 от Конституцията е основен принцип на конституционния ред и следва да бъде спазвано и в дейността на Народното събрание при постановяването на всичките му актове.

Конституцията изисква Народното събрание да гарантира реализирането на конституционно закрепените права, както и да се въздържа от приемането на актове, които могат да ги накърнят (Решение № 2/2014 г. и Решение № 14/2000 г. на Конституционния съд). Със сигурност този принцип обхваща и гарантирането на упражняването на конституционно закрепените права на народния представител, като свободен човек и като носител на мандат, да може да формира воля и да изразява мнение (чл. 39 от КРБ), да има убеждения и да ги изразява (чл. 38 от КРБ), да действа (вкл. и да изразява позиции в публичното пространство) като народен представител в съответствие със своята съвест и убеждения (67, ал. 2 от КРБ), да мисли свободно и да говори и действа според съвестта си (чл. 37, ал. 1 от КРБ), да представлява чрез позициите, мненията и действията си не само своите избиратели, а и целия народ на основание свободния си мандат (67, ал. 1 от КРБ) и да допринася за функционирането и развитието на политическия плурализъм (множественост, равнопоставеност, свобода и конкуренция между различните политически идеи, мнения и позиции) (чл. 11, ал. 1 от

КРБ). Народното събрание е длъжно да гарантира и защитава правата, включително и горепосочените конституционни права на народния представител, било в качеството му на носител на свободен мандат, било в качеството му на свободен човек, а не да създава пречки за осъществяването им и не да го санкционира за това, че той ги упражнява. В конкретния процесен случай такава политико-юридическа санкция е предсрочното освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на Народното събрание в резултат именно от волята на парламентарното мнозинство, външно обективизирана в оспореното решение.

В своята юриспруденция Конституционният съд многократно се е произнасял, че неразделна част от принципа на правовата държава са елементите на правна сигурност, правна стабилност и предвидимост. Съгласно принципа на правовата държава съществува изискването да се гарантира предсказуемост на действията на публичната власт, включително и тези на Народното събрание. Няма съмнение, че елементите на правна сигурност, правна стабилност и предвидимост, съставляващи интегрална част от принципа на правовата държава, са тежко нарушени от оспорения парламентарен акт в конкретния случай. След като конституционният принцип на правовата държава включва в своето съдържание и фундаменталния принцип на правната сигурност и правната стабилност, това означава, че изискванията за правна сигурност и правна стабилност трябва да бъдат спазвани и в материята по упражняването на горесцитираните конституционни права и в приемането на актовете на Народното събрание (вкл. и решенията за предсрочно освобождаване на народен представител от поста заместник-председател на Народното събрание). Да не се спазват тези принципи е равносилно на правна несигурност, правна нестабилност и непредвидимост, а това е в противоречие с принципа на правовата държава,

закрепен в чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията.

От съдържанието на атакуваното решение на 44-то Народното събрание и от мотивите на вносителите на проекта за него, не става ясно нито в какво конкретно се изразява твърдяното нарушение „превишаване на правата“, нито от кое следва, че то е „системно“, нито се посочва кои точно права като заместник-председател на Народното събрание е превишил Валери Мирчев Жаблянов, нито кога, къде, по какъв начин и при какви обстоятелства са били извършени твърдените нарушения, нито с какви доказателства са установени въпросните твърдени „нарушения“. В правната доктрина и в юриспруденцията терминът „системно“ обикновено означава „три или повече пъти“. Доколкото предсрочното освобождаване на заместник-председател на Народното събрание от поста му на основание чл. 5, ал. 1, т. 2 от ПОДНС в хипотезата на „системно превишаване на правата“ се явява санкция за поне няколко правонарушения, то следва да се има предвид, че в нито една цивилизована, демократична и правова държава не е възможно да бъде наложена санкция, без преди това по категоричен и безспорен начин да е установено със съответните доказателства, че лицето е осъществило поведението от фактическия състав на твърдяното правонарушение. Преди да се твърди, че заместник-председателят на Народното събрание е извършил „системно превишаване на правата“, вносителите на проекта за решение е трябвало да дадат еднозначни отговори на горепосочените въпроси, изискващи установяването на конкретни факти и обстоятелства, представляващи именно правонарушения, изразяващи се в „системно превишаване на правата“, но това не е сторено нито от тях, нито от парламентарното мнозинство, приело атакуваното решение. Не сторено, защото е нямало и как да бъде сторено, поради причина, че липсват каквито и да са правонарушения от страна на Валери Мирчев Жаблянов, изразяващи се

в „системно превишаване на правата“.

Конституцията възприема разбирането, че председателят на Народното събрание отговаря на правната фигура на пръв между равни (Primus inter pares) и оттук следва изводът, че към него не следва да се предявяват повече изисквания извън онези, които се предвиждат за всеки народен представител (Решение № 16/1992 г. на Конституционния съд). Той няма повече права от другите народни представители по отношение на реализирането на същностните властнически функции на Народното събрание (Решение № 16/1992 г. на Конституционния съд). На свой ред заместник-председателите на Народното събрание нямат самостоятелни конституционни права и правомощия, произтичащи само от заемания от тях пост в ръководството на Народното събрание, и това е така, защото те *„подпомагат председателя и осъществяват възложените им от него дейности“* (чл. 77, ал.2 от Конституцията). ПОДНС също не предвижда самостоятелни права и правомощия за заместник-председателите на Народното събрание (чл. 8, ал. 2 от ПОДНС само повтаря горесцитираната разпоредба на чл. 77, ал.2 от Конституцията). Един заместник-председател на Народното събрание може да осъществява само онези дейности, които председателят на Народното събрание изрично му е възложил със своя писмена заповед – например: ръководството на заседанията на Народното събрание (чл. 8, ал. 3 и ал. 6 от ПОДНС); постоянно извършване на дейностите по чл. 8, ал. 1 от ПОДНС (чл. 8, ал. 4 от ПОДНС); заместване на председателя на Народното събрание (чл. 8, ал. 5, първа хипотеза от ПОДНС); утвърждаване (съвместно с председателя) на правила за организацията, дейността и състава на Консултативния съвет по законодателството (чл. 8, ал. 7, изр. 2 от ПОДНС); участие в Председателския съвет, който подпомага председателя на Народното събрание (чл. 9 от ПОДНС). Само и единствено председателят на

Народното събрание е „пръв между равни“, доколкото може да се твърди, че Конституцията му предоставя допълнителен кръг от права и правомощия, в допълнение на правата му на редови народен представител, които права на редови народен представител той може да упражнява на общо основание и не ги загубва поради факта, че заема пост в ръководството на Народното събрание. Заместник-председателите на Народното събрание също не загубват правата си на редови народни представители, докато заемат постовете си в ръководството на парламента и подпомагат председателя, като осъществяват възложените им от него дейности, нито загубват конституционните си права на свободни хора и носители на мандат - правото да изразяват мнение (чл. 39 от КРБ), правото да имат убеждения и да ги изразяват (чл. 38 от КРБ), правото да действат, (вкл. и да изразява позиции в публичното пространство) като народни представители в съответствие със своята съвест и убеждения (67, ал. 2 от КРБ), правото да мислят свободно и да говорят и действат според съвестта си (чл. 37, ал. 1 от КРБ), правото да представляват чрез позициите, мненията и действията си не само своите избиратели, а и целия народ на основание свободния си мандат (67, ал. 1 от КРБ) и правото да допринасят за функционирането и развитието на политическия плюрализъм (множественост, равнопоставеност, свобода и конкуренция между различните политически идеи, мнения и позиции) (чл. 11, ал. 1 от КРБ). Дори и хипотетично да се приеме, че всеки заместник-председател на Народното събрание има определени права, произтичащи само от факта, че заема пост в ръководството на Народното събрание, то със сигурност те не са самостоятелни, защото по принцип са свързани с дейности, чието осъществяване е възложено с писмена заповед на председателя на Народното събрание. Именно затова тези права на съответния заместник-председател на Народното събрание трябва винаги да

бъдат конкретно установени, защото дейностите, които са техен предмет, следва да са точно и изчерпателно определени в конкретна писмена заповед на председателя на Народното събрание.

От съдържанието на атакуваното решение на 44-то Народно събрание и от мотивите на вносителите на проекта за него, не става ясно кои точно конкретни права в качеството си на заместник-председател на Народното събрание е превишил Валери Мирчев Жаблянов; на основание коя точно писмена заповед на председателя на Народното събрание са му били възложени съответните конкретни права, за които се твърди, че е превишил; кога, къде, по какъв начин и при какви обстоятелства са били извършени твърдените нарушения; от кое следва, че твърдяното „*превишаване на правата*“ е „*системно*“ и в какво се състои тази системност; кои са доказателствата, установяващи твърдяното „*системно превишаване на правата*“.

ПОДНС е източник на конституционното право и е нормативен акт (т.е. има нормативно съдържание и нормативен характер) (Решение № 7/2010 г. на Конституционния съд). Характерно за него е, че той се приема не въз основа и в изпълнение на закона, а пряко – въз основа и в изпълнение на Конституцията (чл. 73 от КРБ). Това е акт на парламента, който не е закон и почива непосредствено върху Конституцията. Като особен нормативен акт от висок ранг ПОДНС не е закон по смисъла на чл. 86, ал. 2 Конституцията, но има нормативно действие по смисъла на чл. 86, ал. 2 от Конституцията и е задължителен за всички (Решение № 7/2010 г. на Конституционния съд). Нормативният характер на ПОДНС се признава в правната теория и практика. В системата на правните актове той заема едно от важните места като източник на конституционното право. Всеки приет от Народното събрание акт (вкл. и решенията) трябва да съответства както на

Конституцията, така и на ПОДНС. Като нормативен акт парламентарният правилник разкрива близост със законите, които също имат нормативен характер и също са актове на Народното събрание. Както и законът, ПОДНС е пряк подконституционен акт (Решение № 7/2010 г. на Конституционния съд).

ПОДНС не стои на едно равнище с Конституцията и няма конституционна юридическа сила, но това не означава, че всяко решение на Народното събрание, което нарушава ПОДНС или му противоречи, е конституционно търпимо и конституционно съобразно.

В конкретния процесен случай при приемането на оспореното решение на Народното събрание разпоредбата на чл. 5, ал. 1, т. 2 от ПОДНС (в хипотезата на „*превишаване на правата*“) е посочена само като куха фасада и изкуствен параван, зад който не стои никакво конкретно и смислено съдържание, няма никакви конкретни правнорелевантни факти и няма никакви валидни доказателства.

ПОДНС в чл. 5 изчерпателно е определил основанията, на които могат да бъдат предсрочно освободени заместник-председателите на Народното събрание. Тези основания са следните:

- по тяхно заявление (чл. 5, ал. 1, т. 1 от ПОДНС);
- по писмено предложение най-малко на една трета от всички народни представители, когато е налице обективна невъзможност за изпълнение на задълженията или системно превишаване на правата, или системно неизпълнение на задълженията в рамките на тяхната компетентност (чл. 5, ал. 1, т. 2 от ПОДНС);
- по писмено предложение на парламентарната група, образувана от парламентарно представената партия или коалиция, която ги е предложила (чл. 5, ал. 1, т. 3 от ПОДНС);

- при напускане на парламентарната група или при изключване от състава ѝ, както и при преустановяване съществуването на парламентарната група (чл. 5, ал. 2 от ПОДНС).

Произволната преценка за политическа целесъобразност не е сред горечитираните основания, изброени изчерпателно в чл. 5 от ПОДНС. В конкретния случай с предсрочното освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на парламента не е налице нито едно от посочените в чл. 5 от ПОДНС основания. Следва да се подчертае, че ПОДНС е подконституционен източник на конституционното право на Република България и правните му норми са задължителни за Народното събрание в качеството му на общонационална представителна институция и висш държавен орган.

Според първия мотив към проекта за решение Валери Мирчев Жаблянов е превишил правата си, като на 18 януари 2018 г. се е изказал *„в лично качество от трибуната на Народното събрание срещу Договора за добросъседство с Република Македония“* и с това *„се накърняват интересите на страната“*. Следва да се подчертае, че с въпросното изказване *„в лично качество“* народният представител като свободен човек и носител на мандат е упражнил свои конституционни права – правото да изразява мнение (чл. 39 от КРБ), правото да има убеждения и да ги изразява (чл. 38 от КРБ), правото да действа (вкл. и да изразява позиции в публичното пространство) като народен представител в съответствие със своята съвест и убеждения (67, ал. 2 от КРБ), правото да мисли свободно и да говори и действа според съвестта си (чл. 37, ал. 1 от КРБ), правото да представлява чрез позициите, мненията и действията си не само своите избиратели, а и целия народ на основание свободния си мандат (67, ал. 1 от КРБ) и правото да допринася за функционирането и развитието на политическия плюрализъм

(множественост, равнопоставеност, свобода и конкуренция между различните политически идеи, мнения и позиции) (чл. 11, ал. 1 от КРБ). Нещо повече - в мотивите към проекта за решението изрично се потвърждава и признава, че изказването на Валери Мирчев Жаблянов е „в лично качество“. Как с едно лично изказване на Валери Мирчев Жаблянов, направено именно „в лично качество“ и представляващо упражняване на горесцитираните конституционни права, са били накърнени интересите на страната не става ясно – нито кои точно конкретни интереси на страната, нито от кое изобщо следва, че те са били накърнени, нито кога, как, по какъв начин и при какви обстоятелства са били накърнени, нито дали има причинно-следствена връзка между личното изказване на Валери Мирчев Жаблянов и твърдяното накърняване на интересите на страната и какъв е механизмът на тази връзка, нито пък кои са конкретните доказателства за това. Всеки народен представител и всеки български гражданин може да има мнение и да се изкаже и изрази становище и оценка по международните договори, които сключва българската държава и българското правителство. Още нещо – със своето изказване, направено „в лично качество“, Валери Мирчев Жаблянов не е ангажирал по никакъв начин нито институцията Народно събрание, нито нейното ръководство, нито е заявил позицията си от името на Народното събрание. Изказването му е направено „в лично качество“ и отразява неговото лично мнение и лична оценка за цитирания международен договор.

Вторият мотив към проекта за решение е във връзка с чл. 155, ал. 1 от ПОДНС, който гласи: *„Поведението на народния представител се основава на зачитане авторитета на Народното събрание и уважение към другите народни представители и външни лица. То не може да нарушава нормалното протичане на парламентарната работа или реда в сградата на Народното събрание.“* Твърди се от вносителите на проекта за решение, че

по време на пленарно заседание, проведено на 1 февруари 2018 г., Валери Мирчев Жаблянов *„възпрепятства грубо реда в залата и отдаването на почит към паметта на жертвите на комунистическия режим и жертвите на възродителния процес“* и с тези си действия той *„демонстрира пълно неуважение към българския парламентаризъм и българския народ“*. Тези твърдения са безпочвени, неверни и недоказани. Валери Мирчев Жаблянов никога не е възпрепятствал нито реда в залата, нито отдаването на почит към паметта на жертвите на комунистическия режим и жертвите на възродителния процес и никога не е демонстрирал неуважение към българския парламентаризъм и българския народ. Този изкуствено измислен мотив на вносителите на проекта за решение, е абсурден дори и на чисто формално-юридическо основание, защото разпоредбата на чл. 155, ал. 1 от ПОДНС се отнася за поведението на всеки един редови народен представител и по никакъв начин не релевира *„системно превишаване на правата“* на заместник-председателя на Народното събрание, предвидено в чл. 5, ал. 1, т. 2, предложение второ, която разпоредба е посочена в атакуваното решение и мотивите към него като правно основание за предсрочното освобождаване на заместник-председателя на Народното събрание Валери Мирчев Жаблянов. Отделно от това, твърденията на вносителите на проекта за решение по същество не отговарят на истината. Конституционният съд многократно е приемал, че преценката за конституционностъобразност на процедурата по гласуване и приемане на актовете на Народното събрание може да се основава само на стенографските протоколи за заседанията на парламента. Стенографските протоколи са официални документи на Народното събрание и имат доказателствена сила за отразените в тях изявления, обстоятелства и констатации (Решение № 3/1993 г.; Решение № 18/1995 г.; Решение № 25/1998 г.; Решение № 28/1998 г.; Решение № 1/1999 г.; Решение № 6/2007 г.;

Решение № 7/2007 г.). Никъде в стенографския протокол за парламентарното пленарно заседание, проведено на 1 февруари 2018 г. не се съдържат факти и обстоятелства, които да установяват или да навеждат на извода, че Валери Мирчев Жаблянов *„възпрепятства груб реда в залата и отдаването на почит към паметта на жертвите на комунистическия режим и жертвите на възродителния процес“* и с тези си действия той *„демонстрира пълно неуважение към българския парламентаризъм и българския народ“*. Валери Мирчев Жаблянов стоя прав и спази тишината, която се изискваше в рамките на тази една минута мълчание за почитане на паметта. Единственото, което направи е да предложи към това почитане на паметта на жертвите на комунизма и жертвите на възродителния процес, да бъдат прибавени и жертвите на фашизма. На същото парламентарно заседание Валери Мирчев Жаблянов по същество предложи да се почетат всички жертви на политическото насилие в България. Всеки народен представител може да прави предложения и това е негово право в качеството му именно на народен представител, гарантирано от Конституцията и от ПОДНС, и няма как упражняването на това право да бъде смятано за нарушение на чл. 155, ал. 1 от ПОДНС. Нещо повече, Валери Мирчев Жаблянов не е направил това предложение нито от името на ръководството на Народното събрание, нито в качеството си на заместник-председател на Народното събрание, нито е ангажирал с това институцията Народно събрание. Още нещо - на 21 февруари 2018 г. в хода на обсъжданията по първа точка от дневния ред („Проект на решение за предсрочно освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на Народното събрание“) на сто и седмото заседание на 44-то Народно събрание председателят на постоянната парламентарна комисия по правни въпроси и един от вносителите на проекта за решение - народният представител Данаил Димитров Кирилов – заявява в

изказването си, че Валери Мирчев Жаблянов не е изпълнил задълженията си на редови народен представител по чл. 155, ал. 1 от ПОДНС, въпреки че самият Данаил Димитров Кирилов в едно от предишните изречения от същото свое изказване на това пленарно заседание, признава, че мотивите за проекта им за решение и за това предложение са *„чл. 5, ал. 1, т. 2, предложение второ от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, а именно поради системно превишаване на правата“* на Валери Мирчев Жаблянов *„като заместник-председател на Народното събрание“*. Налице е поредното противоречие в мотивите на вносителите на проекта за решение – от една страна твърдят (според цитираните по-горе думи на председателя на комисията по правни въпроси, който е и един от вносителите на проекта за решение), че мотивите за проекта им за решение и за предложението им са *„чл. 5, ал. 1, т. 2, предложение второ от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, а именно поради системно превишаване на правата“* (същото е потвърдено и в текста на първия абзац от мотивите към проекта за решение – *„системно превишаване на правата“*), а от друга страна посочват (както в самите мотиви към проекта за решение, така и в изказването на председателя на комисията по правни въпроси, който е и един от вносителите на проекта за решение) чл. 155, ал. 1 от ПОДНС, който се отнася до съвсем друго нещо - задълженията на редови народен представител - и няма никаква връзка с права или задължения на заместник-председателя на Народното събрание. Подобно противоречие е конституционно недопустимо и нетърпимо и е поредното основание за противоречие с принципа на правовата държава (чл. 4, ал.1 и ал. 2 от Конституцията) и чл. 73 от Конституцията.

Третият мотив към проекта за решение също е абсурден. Посочено е, че Валери Мирчев Жаблянов е нарушил чл. 155, ал. 1 от ПОДНС, тъй като бил

свързан с „авторството на разпространената в публичното пространство Декларация против провеждането на „Луковмари“, която съдържа твърдение, че Народният съд е „едно необходимо и неизбежно военновременно правосъдие“ и това засягало не само „политическата оценка на демократичното ни общество и ценности на Народния съд“, но и дискредитирало „институцията на българския парламент“ и засягало „пряко неговия авторитет“. Изложеният трети мотив - „свързването на г-н Валери Жаблянов с авторството на разпространената в публичното пространство Декларация против провеждането на Луковмари“ – е повече от абсурден и по никакъв начин не може да служи като основание за предсрочното освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на Народното събрание. Твърдението за „свързването“ на някой с определена декларация не е доказателство само по себе си за това, че този някой е автор на същата или на която и да е нейна част. Дори и хипотетично да се приеме, че въпросното мнение за Народния съд, отразено във посочената Декларация, има за автор Валери Мирчев Жаблянов, това не е никакво правонарушение, нито превишаване на права. Няма никаква нормативна пречка (нито в Конституцията, нито в ПОДНС) такова мнение за Народния съд да бъде изразено от Валери Мирчев Жаблянов като свободен човек или дори като народен представител, който упражнява свои конституционни права – правото да изразява мнение (чл. 39 от КРБ), правото да има убеждения и да ги изразява (чл. 38 от КРБ), правото да действа (вкл. и да изразява позиции в публичното пространство) като народен представител в съответствие със своята съвест и убеждения (67, ал. 2 от КРБ), правото да мисли свободно и да говори и действа според съвестта си (чл. 37, ал. 1 от КРБ), правото да представлява чрез позициите, мненията и действията си не само своите избиратели, а и целия народ на основание

свободния си мандат (67, ал. 1 от КРБ) и правото да допринася за функционирането и развитието на политическия плурализъм (множественост, равнопоставеност, свобода и конкуренция между различните политически идеи, мнения и позиции) (чл. 11, ал. 1 от КРБ). Дори и хипотетично Валери Мирчев Жаблянов да е изразил въпросното мнение, отразено в цитираната Декларация, то той по никакъв начин не е изразил това мнение нито от името на ръководството на Народното събрание, нито в качеството си на заместник-председател на Народното събрание, нито е ангажирал с това институцията Народно събрание.

И тук при разглеждания трети мотив е налице поредното противоречие в мотивите на вносителите на проекта за решение – от една страна твърдят (според цитираните по-горе думи на председателя на комисията по правни въпроси, който е и един от вносителите на проекта за решение), че мотивите за проекта им за решение и за предложението им са *„чл. 5, ал. 1, т. 2, предложението второ от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, а именно поради системно превишаване на правата“* (същото е потвърдено и в текста на първия абзац от мотивите към проекта за решение – *„системно превишаване на правата“*), а от друга страна посочват (както в самите мотиви към проекта за решение, така и в изказването на председателя на комисията по правни въпроси, който е и един от вносителите на проекта за решение) чл. 155, ал. 1 от ПОДНС, който се отнася до съвсем друго нещо - задълженията на редови народен представител - и няма никаква връзка с права или задължения на заместник-председателя на Народното събрание. Подобно противоречие е конституционно недопустимо и нетърпимо и е още едно основание за противоречие с принципа на правовата държава (чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията) и чл. 73 от Конституцията.

В допълнение следва да бъде направено следното обобщение относно

анализирания трети мотив в проекта за решение:

- първо, въпросната Декларация против провеждането на „Луковмарш“ не е направена нито от името на Народното събрание, нито от името на ръководството му, нито по някакъв начин ангажира българския парламент;
- второ, горепосочената Декларация против провеждането на „Луковмарш“ е декларация на Българската социалистическа партия и същата декларация по никакъв начин не дискредитира институцията на българския парламент и не засяга неговия авторитет;
- трето, упражняването на горесцитираните конституционни права от страна на Валери Мирчев Жаблянов не може да служи като основание за налагане на санкцията предсрочно освобождаване от поста заместник-председател на Народното събрание.

Нещо повече - създаването, дейността и ролята на Народния съд и до днес са предмет на спорове в науката, но има няколко факта, които няма как да бъдат опровергани – чл. 5 от Парижкия мирен договор задължава България да задържи и предаде на съд лицата, извършили, заповядали или съдействали за извършването на военни престъпления или против мира и човечеството; дейността на Народния съд в България получи изричното потвърждение от споразумението на четирите Велики сили от 8 август 1945 г.; създаването на Народния съд в България беше потвърдено от декларацията на Общото събрание на ООН от 11.12.1946 г. и Женевската конвенция от 1949 г. за защита на жертвите от войната. Всички тези документи са важни международноправни актове с голямо значение в международното публично право и международните отношения и следва да бъдат отчитани при анализа на сложните въпроси от посочения период.

Въз основа на гореизложеното се налага следният извод: твърденията, отразени в мотивите на вносителите на проекта за решение, са неверни. Освен това те нямат никаква връзка с разпоредбата на чл. 5, ал. 1, т. 2, предложение второ (*„системно превишаване на правата“*) от ПОДНС, която е посочена като официално основание и оправдание за решението за предсрочното освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на Народното събрание. Нещо повече – мотивите на вносителите на проекта за решение и твърдяните от тях обстоятелства не могат да бъдат опора за предсрочно освобождаване на заместник-председателя на Народното събрание. В мотивите към проекта за решение няма посочена нито една норма от ПОДНС и нито един факт, които да са годно основание за предсрочното освобождаване от длъжност на заместник-председател на Народното събрание. Нещо повече – има вътрешно противоречие в самите мотиви към проекта за горепосоченото решение, тъй като в първия абзац на същите е посочено като основание *„системно превишаване на правата“*, а по същество твърденията в трите мотива посочват неизпълнение на задължения, което е нещо съвсем друго като основание. В мотивите на вносителите на проекта за решение има само противоречия – от една страна твърдят (според цитираните по-горе думи на председателя на комисията по правни въпроси, който е и един от вносителите на проекта за решение), че мотивите за проекта им за решение и за предложението им са *„чл. 5, ал. 1, т. 2, предложение второ от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, а именно поради системно превишаване на правата“* (същото е потвърдено и в текста на първия абзац от мотивите към проекта за решение – *„системно превишаване на правата“*), а от друга страна посочват (както в самите мотиви към проекта за решение, така и в изказването на председателя на комисията по правни

въпроси, който е и един от вносителите на проекта за решение) чл. 155, ал. 1 от ПОДНС, който се отнася до съвсем друго нещо - задълженията на редови народен представител - и няма никаква връзка с права или задължения на заместник-председателя на Народното събрание. Още веднъж трябва да се подчертае, че подобно противоречие е конституционно недопустимо и нетърпимо и е още едно основание за противоречие с принципа на правовата държава (чл. 4, ал.1 и ал. 2 от Конституцията) и чл. 73 от Конституцията.

Недопустимо е в една правова държава упражняването на горесцитираните конституционни права и изразяването на мнение от свободен човек и народен представител, което мнение е различно от това на управляващото мнозинство, да се превръща в основание за налагането на санкция във формата на предсрочното му освобождаване от поста заместник-председател на Народното събрание. Никъде в Конституцията и в ПОДНС не е въведено като задължение на който и да е народен представител – бил той заместник-председател на Народното събрание, да няма право на различно мнение и възгледи от тези на председателя на Народното събрание или на управляващото парламентарно мнозинство.

Принципът на правовата държава означава и това, че Народното събрание е обвързано в дейността и при приемането на актовете си (вкл. и решенията си) да спазва правните норми на Конституцията и на ПОДНС. Парламентът не е над правните норми, а трябва да ги спазва.

Извън конкретния контекст и по друг повод Конституционният съд поддържа едно много важно разбиране, което обаче е приложимо и в конкретния процесен случай, а именно - че наличието на изрично конституционно възлагане за уреждането на организацията на определена материя или дейност налага извода, че решението на Народното събрание по тази материя или дейност, освен на съответния подконституционен

нормативен акт, ще противоречи и на Конституцията, ако в качеството си на решаващ държавен орган Народното събрание наруши обвързващите го правила на съответния подконституционен нормативен акт (аргументи от Решение № 9/2016 г. на Конституционния съд). ПОДНС е именно подконституционен нормативен акт. Юридическата квинтесенция на същата тази горепосочена концептуална конструкция, поддържана от Конституционния съд, може да се пренесе и приложи и към настоящия конкретен случай и ще се стигне до следното: че наличието на изрично конституционно възлагане за уреждането на организацията и дейността на Народното събрание чрез правилник, приет от него (чл. 73 от Конституцията), налага извода, че решението на Народното събрание за предсрочното освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на Народното събрание, освен на ПОДНС, ще противоречи и на Конституцията (чл. 4, ал. 1 и чл. 2 и чл. 73 от КРБ), защото в качеството си на решаващ държавен орган Народното събрание е нарушило обвързващите го правила на ПОДНС. В конкретния случай Народното събрание е нарушило правилата на чл. 5, ал. 1, т. 2 от ПОДНС, като е приело решение за предсрочно освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на Народното събрание, въпреки че не са налице фактите и обстоятелствата за това, и с това също така е нарушило и чл. 4, ал. 1 и чл. 2 и чл. 73 от Конституцията.

Съгласно утвърдената юриспруденция на Конституционния съд ПОДНС е подконституционен източник на конституционното право на Република България и парламентът е юридически обвързан от правилата, които самият той приема за организацията и дейността си. Народното събрание е задължено да спазва правните норми, съдържащи се в приетия от него ПОДНС. Оспореното решение на Народното събрание за предсрочно

освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на Народното събрание нарушава чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията (принцип на правовата държава) и чл. 73 от Конституцията във връзка с чл. 5, ал. 1, т. 2 от ПОДНС.

При тези обстоятелства се налага изводът, че атакуваното парламентарно решение нарушава принципите на правната сигурност и правната предвидимост, разглеждани като иманентно присъщи на правовата държава, включително и за дейността на Народното събрание и лицата, заемащи постове в неговото ръководство. Тук се налага да бъде припомнена позицията на Конституционния съд, изразена в Решение № 22/1996 г., Решение № 17/1997 г., Решение № 17/1999 г., Решение № 1/2005 г., Решение № 10/2009 г., Решение № 1/2014 г., Решение № 9/2016 г., а именно, че решенията на Народното събрание освен с Конституцията, трябва да бъдат съобразени и с издаваните от него актове (вкл. закони и ПОДНС), защото правова държава означава упражняване на държавна власт на основата на Конституцията и в рамките на закони и други нормативни актове (вкл. и ПОДНС), които материално и формално ѝ съответстват.

ПОДНС е особен вид нормативен акт, който се приема въз основа на Конституцията (Решение № 7/2010 г., Решение № 9/2011 г. на Конституционния съд).

Едно решение на Народното събрание е противоконституционно и когато противоречи на издадени от него нормативни актове (Решение № 17/1997 г. на Конституционния съд). Това е така, защото по смисъла на Конституцията решенията на Народното събрание трябва да бъдат съобразени с издадените от него нормативни актове (Решение № 17/1997 г. на Конституционния съд). Решение на Народното събрание, което нарушава приети от парламента нормативни актове, е противоконституционно, защото

нарушава основни конституционни принципи, присъщи на правовата държава, прогласени в разпоредбата на чл.4, ал.1 от Конституцията (Решение № 17/1997 г. на Конституционния съд).

Според Конституционния съд принципът на правовата държава включва в своята същност два основни елемента - правната сигурност (формалния елемент) и материалната справедливост (материалния елемент) (Решение № 1/2005 г. на Конституционния съд). Тези основни характеристики на правовата държава се проявяват като водещи максими в различните клонове на действащото право. „Правова държава“ означава упражняване на държавна власт на основата на Конституция, в рамките на нормативните актове, които материално и формално съответстват на Конституцията и които са създадени за запазване на човешкото достойнство, за постигане на свобода, справедливост и правна сигурност (Решение № 1/2005 г. на Конституционния съд).

Принципът за правовата държава несъмнено детерминира и пряко засяга упражняването на публичната власт от всички държавни органи. Той обвързва и Народното събрание при осъществяването на неговата дейност, в т.ч. и с оглед решенията, които взема, да се съобразява с определени принципи и правила (Решение № 10/2009 г. на Конституционния съд). Преценката на Народното събрание в приеманите от него решения съгласно принципа на правовата държава обаче не може да не се съобразява с предписанията на Конституцията и нормативните актове, приети от самото Народно събрание, доколкото те съдържат едни или други изисквания, които тъкмо предвид принципа на правовата държава парламентът е длъжен да спазва (аргументи от Решение № 10/2009 г. на Конституционния съд).

Принципът на правовата държава, съдържащ се в чл. 4, ал. 1 от Конституцията, освен всичко друго означава и това, че основите на правовия

ред, заложен в Конституцията, важат в еднаква степен и за органите на законодателната, изпълнителната и съдебната власт (Решение № 22/1996 г. и Решение № 17/1999 г. на Конституционния съд).

2. Решението на Народното събрание за предсрочно освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на Народното събрание противоречи на:

чл. 11, ал. 1 от Конституцията (правото на всеки и да допринася за функционирането и развитието на политическия плюрализъм, проявяващ се в множественост, равнопоставеност, свобода и конкуренция между различните политически идеи, мнения и позиции);

чл. 37, ал. 1 от Конституцията (правото на всеки да мисли свободно, да говори и действа според съвестта си);

чл. 38 (правото на всеки да има убеждения и да ги изразява);

чл. 39, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията (правото на всеки да изразява мнение и да го разпространява);

чл. 67, ал. 1 от Конституцията (правото на народния представител да представлява чрез позициите, мненията и действията си не само своите избиратели, а и целия народ на основание свободния си мандат);

чл. 67, ал. 2 от Конституцията (правото на народния представител да действа, вкл. и да изразява позиции в публичното пространство, в съответствие със своята съвест и убеждения).

Всички горепосочени конституционни права са свързани, както помежду си, така и с правото на мнение и свободата на изразяване, които имат различни форми. Конституционните права, гарантиращи възможността за проява на съвестта, мисълта, убежденията, мнението, политическия

плюрализъм, свободния мандат на народните представители и действията им в съответствие със тяхната съвест и убеждения, са систематически обхванати от една и съща конституционна идея, свързана с необходимостта да се осигури себеизразяването на личността, както в нейното строго индивидуално качество, така и в качеството ѝ на лице, осъществяващо публична функция (например народен представител).

Недопустимо и протовоконституционно е в една демократична и правова държава един свободен човек и народен представител, заемащ поста заместник-председател на парламента, да бъде санкциониран чрез предсрочното му освобождаване от поста му в парламентарното ръководство, само и единствено защото е упражнил своите конституционни права по чл. 11, ал. 1 от Конституцията (правото на всеки и да допринася за функционирането и развитието на политическия плюрализъм, проявяващ се в множественост, равнопоставеност, свобода и конкуренция между различните политически идеи, мнения и позиции); чл. 37, ал. 1 от Конституцията (правото на всеки да мисли свободно, да говори и действа според съвестта си); чл. 38 (правото на всеки да има убеждения и да ги изразява); чл. 39 от Конституцията (правото на всеки да изразява мнение и да го разпространява); чл. 67, ал. 1 от Конституцията (правото на народния представител да представлява чрез позициите, мненията и действията си не само своите избиратели, а и целия народ на основание свободния си мандат); чл. 67, ал. 2 от Конституцията (правото на народния представител да действа, вкл. и да изразява позиции в публичното пространство, в съответствие със своята съвест и убеждения). Това, че парламентарното мнозинство не е съгласно с изразеното от Валери Мирчев Жаблянов мнение на свободен човек и народен представител, не е нито основание, нито оправдание за приемането на оспореното решение за предсрочно освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-

председател на Народното събрание.

Правото на мнение стои в основата и на политическия плюрализъм (чл. 11, ал. 1) (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд). Конституционният съд приема, че анализът на правото на мнение трябва да бъде разширен, като се преутвърди ценността на функцията на правото по чл. 39, ал. 1 да служи като средство за изява (себеизразяване) на човешката личност и за нейното развитие (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд). Ценността на свободата на изразяване на мнения е обоснована с функцията ѝ да бъде определяща за демократичната структура на управление и се свързва с възможността за свободни избори и за образуване на опозиция (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд). Подчертано е в конституционната юриспруденция, че правото да се критикува управлението е основен показател за свободно и демократично общество, както и че свободата на изразяване е в основата на всяко свободно общество (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд).

Свободата на словото представлява един от фундаменталните принципи, върху които се гради всяко демократично общество, и е едно от основните условия за неговия напредък и за развитието на всеки човек (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд). Тя важи не само за „информация“ или „идеи“, които намират благоприятен прием, но също така и за тези, които шокират или смущават държавата или която и да е друга част от обществото (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд). Такива са изискванията на плюрализма, толерантността и търпимостта, без които едно „демократично общество“ не би могло да се нарече такова (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд).

Правото свободно да се изразява мнение пряко се свързва с участието в демократичния процес и оттук се извежда и задължението на масмедииите да предоставят информация и идеи, засягащи въпроси от обществен интерес, произтичащо от правото на обществеността да ги получава, тъй като по този начин ѝ се предоставят средства за откриване и съставяне на мнение за позициите на участниците в политическия дебат. Същевременно, наред с осигуряване свободата на политическия дебат въпросът за правото свободно да се изразява мнение се поставя в по-широките рамки на комуникационните права въобще.

Въпреки че не се използва от Конституцията, изразът „комуникационни права“ е - според Конституционния съд - подходящо обобщаващо понятие за правата, прогласени в чл. 39, 40 и 41 от Конституцията. Откритото по-горе като водещо право свободно да се изразява мнение, което пряко произтича от ненакърнимостта на човешкото достойнство, свободата на мисълта и самоопределението на личността, е едновременно самостоятелно право, от една страна, и своеобразно родово понятие, което обема останалите права, прокламирани в разпоредбите на чл. 39 - 41 от Конституцията и като най-съдържателно, то в известен смисъл инкорпорира другите. Изразяването не е ограничено до словото, а включва множество от разнообразни средства за изразяване на мисли, мнения, информационни данни и убеждения, а даже и емоции и интуиции (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд).

Традиционно третиращи и уреждани като индивидуални, правата, отнасящи се до свободата да се изразява и разпространява мнение и да се търси, получава и разпространява информация, се свързват не само с „мнението“ на отделната личност и с възможностите за самоизразяване на индивида и осъществяването на контакт с останалите, но и с образуването на

едно общо публично пространство, в което освен размяната на индивидуални мнения - и като резултат от нея - се формира и обществено мнение (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд). Тук наистина връзката с демократичния процес е най-пряка и може да бъде обоснована непосредствено на основата на конституционния текст. Излишно е да се доказва, че цялостната ни конституционна уредба е построена върху демократичните принципи, същностни за които са разнообразието (плюрализъмът) на гледни точки, недопустимостта да се монополизира публичното пространство, възможността да се формира и изразява политическа воля (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд).

Никоя обществена сфера не съществува сама за себе си и изолирано от останалите, така че избраният функционален анализ, посочен по-горе, обема в себе си многообразието от аспекти, които характеризират изявите на личността, общуването и формирането на публично пространство, в което размяната на мнения води до създаването и на обществено мнение и по този начин правото свободно да се изразява мнение се явява условие за еднакво (равно) участие в демократичния процес на взимане на решение и от друга страна средство за осъществяване на демократичен контрол (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд).

Конституционните разпоредби, които защитават правото свободно да се изразява мнение, съставляват закрила не само за автора на мнението (респ. на този, който го изразява, доколкото може да е различен от субекта на гледната точка), но и съответната общност (публика) като цяло, за да може да ѝ се осигури достъп до съобщаваното (изразяваното) мнение или информация въобще (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд).

Независимо от неговата ценност правото свободно да се изразява

мнение не е абсолютно. Неговите граници се определят от ограниченията за упражняването му, въведени от Конституцията.

Основанията за ограничения, които самите разпоредби на чл. 39 - 41 съдържат, могат да бъдат класифицирани по групи интереси така:

- от гледище на защитата на конституционно установения ред (чл. 39, ал. 2 и чл. 40, ал. 2);
- за защита на националната сигурност (чл. 41, ал. 1);
- запазване на обществения ред и превенция на престъпността (чл. 39, ал. 2, чл. 40, ал. 2 и чл. 41, ал. 1);
- защита на здравето и морала (чл. 40, ал. 2 и чл. 41, ал. 1);
- защита на репутацията и правата на другите граждани (чл. 39, ал. 2, чл. 40, ал. 2, чл. 41, ал. 1, чл. 41, ал. 2);
- съображения за запазване на тайна (чл. 41, ал. 2).

Конституционният съд намира, че във връзка с чл. 39, ал. 1 от Конституцията трябва да бъде подчертано значението му на водеща разпоредба. Установеното в нея право е своеобразно „право-майка“ на всички останали комуникационни права; те произтичат от него. Конституцията гарантира и защитава свободата да се отстоява мнение и то да се прави достойно на останалите (т.е. да се комуникира до публиката) както като лично поведение, така и като социален процес, независимо от съдържанието на мнението (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд). Понятията „изразява“ и „разпространява“ не се свеждат до „словото“, а обхващат многообразие от средства и способности за изразяване на мисли, мнения, възгледи, информация и данни и отгук се извежда и определението „комуникационно“, съответно „комуникационни“. Правото свободно да се изразява мнение обхваща всички средства, които „пренасят“ или разпространяват мнения, идеи или информация, независимо

от съдържанието или от способа за „пренасяне“. То предполага наличието на субект, който огласява дадено мнение. Конституционната защита обаче обхваща и източника на мнението (информацията), и самото му „пренасяне“, и получателя му.

Комуникационните права и най-вече правото на мнение стоят в основата на демократичния процес и съдействат за неговото функциониране както по отношение на демократичния способ за образуване на предвидените в Конституцията органи, така и за осъществяването на контрол върху тяхната дейност (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд). Прокламирането на тези права от Конституцията и тяхното пълноценно упражняване е във връзка с редица други основни права на личността и конституционни принципи, каквито са достойнството на човешката личност (чл. 4, ал. 2), свободата на мисълта и свободата на съвестта (чл. 37, ал. 1), политическият плурализъм (чл. 11, ал. 1) (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд).

Широката формулировка на текста на чл. 39, ал. 1 от Конституцията отразява, от една страна, фундаменталното значение на прокламираното право като присъщо на едно демократично и плуралистично общество. В него се концентрират и възможностите за реализация на индивида като равноправен участник в обществената дискусия, и като следствие на това - и възможността да се създава информирано мнение у останалите (индивидуално и обществено), полезният ефект от което - в крайна сметка - се проявява в начина, по който обществото води своите дела. В неговата абсолютна форма това право е намерило израз в разпоредбата на чл. 69 от Конституцията, която предвижда наказателна неотговорност на народните представители за изказаните от тях мнения и за гласуванията им в Народното събрание.

Народните представители са политически представители народа. Политическото представителство е дейност, целяща да направи вижданията, мненията и интересите на гражданите да присъстват в процеса на взимане на решения в публичната политика (Решение № 9/2016 г. на Конституционния съд). Народните представители не са просто делегати на избирателите, без възможност да формират собствена позиция по въпросите от политическия живот, нито от тях се очаква на първо място и да действат като експерти (Решение № 9/2016 г. на Конституционния съд).

Не може упражняването на конституционното право на мнение по чл. 39, ал. 1 от Конституцията да бъде смятано за основание и оправдание за налагане на санкция. Излиза, че според атакуваното парламентарно решение и мотивите към него изразяването на свободно мнение съставлява нарушение и „системно превишаване на права“, въпреки че в конкретния процесен случай не е установено наличието на нито едно от ограниченията при упражняването на мнение, посочени в чл. 39, ал. 2 от Конституцията: използването на правото на мнение за накърняване на правата и доброто име на друго, призоваване към насилствена промяна на конституционно установения ред, към извършване на престъпления, към разпалване на вражда или към насилие над личността.

Разглеждано само за себе си, правото по чл. 39, ал. 1 е преди всичко индивидуално право на личността. Конституцията го предоставя на „всеки“. То пряко се свързва със свободата на мисълта (чл. 37, ал. 1) и убежденията (чл. 38) и е свързано с достойнството на човешката личност, което е издигнато във върховен принцип от преамбюла на Конституцията, а гарантирането му от държавата е основен конституционен принцип (чл. 4, ал. 2) (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд).

Отделните права, предоставени от разпоредбите на чл. 39 - 41 от

Конституцията, задължават държавата да се въздържа от намеса при тяхното упражняване (Тълкувателно решение № 7/1996 г. на Конституционния съд). Това важи и за Народното събрание като висш държавен орган. В този смисъл Конституцията забранява на парламента да приема решение, с което да се намесва и санкционира един народен представител чрез освобождаването му от пост в ръководството на Народното събрание, само заради това че е изразил свое мнение и е упражнил горесцитираните си конституционни права. Единствено допустимите конституционни ограничения са посочени в Конституцията и преценката за политическа целесъобразност и политическа коректност не е сред тях.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Молим на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България да установите противоконституционност на приетото на 21 февруари 2018 г. от 44-то Народно събрание решение за предсрочно освобождаване на Валери Мирчев Жаблянов от поста заместник-председател на Народното събрание, като противоречащо на чл. 4, ал. 1 и ал. 2; чл. 73; чл. 11, ал. 1; чл. 37, ал. 1; чл. 38; чл. 39, ал. 1 и ал. 2; чл. 67, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията на Република България.

Предлагаме като страни по конституционното дело да бъдат конституирани Народното събрание и народният представител Валери Мирчев Жаблянов.

Народни представители:

1. *Валери Жаблянов*
2. *Арабашир Стайнев*
3. *Крум Златев*

4. Ирене Алексеев
5. Юрсон Марченко
6. Тобиас Трайз
7. Александр Кайзен
8. Рагнар Гринд
9. Станислав Владимиров
10. Юлиан Герев
11. Румен Георгиев
12. Димитр Давал
13. Вилета Нелва
14. Петер Г. Кенер
15. Константа Сергеева
16. Борис Кооперев
17. Антонин Бонев
18. Аге Кимсзос - Гердас
19. Петер Виланев
20. Анна Ковалев
21. Тачо Ерменев
22. Алвин Терев
23. Славо Венков
24. Убо Хуров
25. Александр Трайнов

26. Георгий Солнечный

27. Антон Купцов

28. Иван Купцов

29. МАНИОН ГЕНОВ

30. НОНА МОРОЗОВА

31. Семён Киселев

32. Елена Мухоморова

33. Иван Иванович Иван

34. Георгий Григорьевич Григорьев

35. Свечков Вадим

36. Николай Тимеев

37. Иван Тихонов

38. Семён Кожанов

39. Злата Тихоновна

40. Стан Мухоморов

41. Григорий Романов

42. Алексей Козлов

43. Иван Тихонов

44. Александр Сидоров

45. Дора Яковлева

46. Дмитрий Георгиев -
47. Вадим Антонов

48. Елена Николаевна

49. Николай Иванович

50. Александр Иванович

51. Елена Ивановна

52. Николай Иванович

53. Владимир Иванович

54. Мария Ивановна

55. Николай Иванович

56. Елена Ивановна

57. Христо Иванов

58. Мария Ивановна

59. Владимир Иванович

60. Елена Ивановна